

Stara cerkvena slovanščina

Stara cerkvena slovanščina je bila KNJIŽNI jezik, ki sta ga redi 9. stoletja oblikovala grška duhovnika, brata KONSTANTIN (Ciril) in METOD iz Soluna, ko ju je h sebi povabil moravski knez Ratislav, da bi oznanjala krščansko vero v ljudem razumljivem, slovanskem jeziku. V slovanščino sta prevedla temeljne bogoslužne knjige in se leta 863 odpravila med Slovane. Njuni rokopisi so bili zapisani v posebni slovanski pisavi, GLAGOLICI, ki jo je večinoma na podlagi začetnih grških črk ustvaril Ciril.

Ciril in Metod sta med svojim misijonarskim delovanjem po Evropi prišla tudi v stik s predniki panonskih Slovencev ter od njih prevzela v staro cerkveno slovanščino nekaj besed, ki so bile značilne samo zanje. Zato sta jezikoslovca Jernej Kopitar in Fran Miklošič menila, da je bila živa govorna podlaga stare cerkvene slovanščine nekdanja govorica panonskih Slovencev- PANONSKA TEORIJA, torej naj bi bila stara cerkvena slovanščina najstarejša zapisana slovenščina. Mlajši jezikoslovci, kot sta Vatroslav Jagić in Vatroslav Oblak, pa so na koncu 19. stoletja znanstveno dokazali, da je bila govorna podlaga stare cerkvene slovanščine makedonsko narečje iz okolice Soluna, tako se je razvila MAKEDONSKA TEORIJA o nastanku stare slovanščine, ki se večinoma priznava še dandanes.